

Arrest

nr. 235 557 van 27 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat I. SIMONE, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 november 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende op 28 november 2016 een verzoek in om internationale bescherming.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 21 april 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 27 juni 2018 (RvV 27 juni 2018, nr. X).

1.3. Verzoeker diende op 14 november 2018 een tweede verzoek in om internationale bescherming (bijlage 26*quinquies*).

1.4. De commissaris-generaal trof op 9 oktober 2019 een beslissing waarbij een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische Arabier afkomstig uit Babel in Zuid-Irak. U bent in de stad Babel opgegroeid en bent tot het derde middelbaar naar school gegaan. Van 1998 tot 2002 heeft u uw verplichte legerdienst gedaan. Daarna was u een tijdje werkloos. Na de val van het regime van Saddam Hussein begon u te werken als zelfstandig vrachtwagenchauffeur. Samen met een vennoot richtte u een bedrijfje op, dat ook opdrachten heeft uitgevoerd voor het Amerikaanse leger.

In 2005 zou u verliefd zijn geworden op R.(...) Q.(...), een soennitische vrouw van de stam Hetaween die tevens de zus was van uw vennoot. Jullie zouden een relatie zijn begonnen. U hield deze relatie verborgen voor uw eigen familie. In 2007 maakte uw vader u echter duidelijk dat hij namens u om de hand zou vragen van een zekere Z.(...), de dochter van Sheikh E.(...) N.(...) J.(...), een belangrijke vertegenwoordiger van jullie stam M. U wou uw eigen relatie met R.(...) niet opgeven en zou kort hierna naar de ouders van R.(...) gegaan zijn om hen om de toestemming te vragen voor jullie huwelijk. Zij stemden hierin toe, waarna jullie in november 2007 huwden. Toen u later aan uw vader opbiechtte dat u al was getrouwd, en dan nog met een soennitische vrouw, zou hij erg kwaad zijn geworden, u geslagen hebben en vervolgens uit het huis hebben gezet. U trok in bij uw schoonouders in Mahawil, een klein stadje niet ver van de stad Babel. U zou volledig met uw familie hebben gebroken.

Begin 2008 zou uw broer A.(...) met u contact hebben gezocht. Hij zou u hebben laten weten dat uw stam u had verstoten omdat u de familie-eer ten schande had gebracht. Toen jullie in 2010 jullie eerste kind O.(...) kregen, besloten jullie om naar Mahmoudyia te verhuizen, nabij Bagdad. Op 15 januari 2016 werd u opgebeld door uw echtgenote. Ze zei u dat jullie zoontje was gedood.

U zou onmiddellijk naar het Yarmouk-ziekenhuis zijn gegaan waar het lichaam van uw zoontje naartoe was gebracht. Diezelfde dag zou hij zijn begraven in de wijk Kharq. De volgende dag zou u met uw gezin terug naar Mahawil zijn verhuisd, bij uw schoonouders. Later die dag werd u opgebeld door een onbekend nummer. Men zou u aan de telefoon gefeliciteerd hebben en vervolgens gezegd hebben dat uw tweede zoon ook aan de beurt zou komen en dat uw echtgenote als slavin zou verkocht worden. In de periode die volgde, zou u zich hebben voorbereid om het land te ontvluchten. Op 23 maart 2016 zou u naar Turkije zijn gereisd, van waaruit u verder naar België reisde, waar u op 5 november 2016 aankwam. Op 28 november 2016 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u de volgende documenten voor: de identiteitskaart van uw overleden zoontje, uw paspoort, document van Fly Baghdad, uw bewijs van nationaliteit, uw woonstkaart, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw zoontje, het verstotingsdocument, de kopie van de identiteitskaart van uw tweede zoontje, de kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote, een kopie van een proces-verbaal naar aanleiding van de moord op uw zoontje en tenslotte nog enkele foto's van uw twee zoontjes en uw echtgenote.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 21 april 2017 een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 19 mei 2017 tekende u hiertegen beroep aan, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 27 juni 2018 de beslissing van het CGVS volgde. U ging niet in cassatieberoep.

U bleef op het Belgische grondgebied en verzocht op 14 november 2018 een tweede maal om internationale bescherming. U geeft aan dat u na de weigering door de RvV contact opnam met uw broer in Irak. Omwille van uw jongste zoon overwoog u terug te keren naar Irak, maar uw broer gaf aan dat er nieuwe problemen waren opgedoken. Op 25 januari 2018 zou de broer van Z.(...) E.(...), de vrouw met wie u initieel had moeten huwen, klacht tegen u hebben ingediend. Er zou zijn gebleken dat zij, net voor haar huwelijk, geen maagd meer was. Sindsdien is zij verdwenen, en u zou hiervan de schuld krijgen. Bij terugkeer naar Irak vreest u om die reden te worden gedood.

Ter staving van dit tweede verzoek legt u volgende stukken neer: een proces-verbaal van de politie van Babel dd. 25 januari 2018, een uittreksel van een gerechtelijk vonnis dd. 30 mei 2018, en een twee krantenuittreksels waarin het vonnis dat ten aanzien van u werd uitgesproken, werd gepubliceerd. U voegde ook het verzendingsbewijs en de enveloppe toe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u actueel aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw initiële verzoek om internationale bescherming hebt uitgezet, met name de problemen die u heeft ondervonden omwille van uw huwelijk met een soennitische én het weigeren van een huwelijk met een persoon die door uw vader en uw stam werd uitgekozen, moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid.

Zo oordeelde het CGVS dat (1) het niet geloofwaardig was dat u aangaande het verstotingsdocument dat u via uw broer bezorgd kreeg, de correcte inhoud zelf niet in uw eigen woorden kon toelichten; dat (2) ondanks de bedreiging die uitgaat van het verstotingsdocument, er jarenlang niets zou zijn gebeurd ten aanzien van u tot in 2016 jullie zoontje om het leven zou zijn gebracht als rechtstreeks gevolg van deze verstoting; dat (3) uw verklaring dat u alle contact met uw familie zou hebben verbroken, niet met de werkelijkheid overeenstemde; dat (4) uw verhaal een aantal opvallende incoherente verklaringen bevatte betreffende de chronologie van de feiten na uw huwelijk en met betrekking tot de periode dat u nog bij uw vader zou hebben gewoond alvorens bij uw schoonfamilie in te trekken; dat (5) uw schoonfamilie, die afkomstig zou zijn van een belangrijke en machtige soennitische stam, zich opvallend genoeg zeer coulant opstelde inzake uw zgn. 'problematische' huwelijk, nl. u als sjiïet die dan nog was verstoten door zijn stam; dat (6) uw schoonfamilie opmerkelijk genoeg geen aanstalten maakte om de moord op hun kleinzoon te wreken en uw verklaring hiervoor, nl. dat er geen zekerheid zou bestaan over de dader, totaal niet te rijmen viel met uw eerdere verklaring dat u 100% zeker was dat de broer van de afgewezen Z.(...) hiervoor verantwoordelijk was; dat (7) u de dreigtelefoon die u zou hebben ontvangen na de moord op uw oudste zoontje en waarbij bedreigingen werden geuit ten aanzien van uw jongste zoontje en uw echtgenote plots niet meer werd vermeld tijdens het gehoor van 23 maart 2017; dat (8) het gegeven dat u uw echtgenote en jongste zoon zou hebben achtergelaten in Irak niet viel te rijmen met uw verklaringen dat zij uitdrukkelijk gevisieerd zouden worden; en dat tenslotte (9) uw zus, die uit dezelfde strenge sjiïtische familie afkomstig is, in België haar soennitische echtgenoot heeft vervoegd in het kader van gezinshereniging wat de oprechtheid van uw eigen vrees gebaseerd op uw huwelijk met een soennitische in grote mate tegensprekt.

Op basis van alle bovenstaande argumenten werd geconcludeerd dat uw verhaal van verstoting en bloedwraak niet geloofwaardig is. De exacte motieven op basis waarvan het CGVS tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en omstandig uiteengezet in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 21 maart 2017 en geniet bijgevolg kracht van gewijsde, waardoor de vastgestelde ongeloofwaardigheid en de erin aangehaalde motieven vaststaan en niet langer kunnen worden betwist. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Zo voegt u heden toe dat de broer van Z.(...) E.(...), de vrouw met wie u initieel had moeten huwen, klacht tegen u heeft ingediend. Er zou zijn gebleken dat zij, net voor haar huwelijk, geen maagd meer was. Sindsdien is zij verdwenen. U zou hiervan de schuld krijgen en voor uw leven moeten vrezen (Verklaring volgend DVZ, dd. 24 november 2018, vraag 15).

Vooreerst moet opgemerkt dat de klacht die tegen u werd ingediend, zou dateren van 25 januari 2018. Uw broer zou u hiervan op de hoogte hebben gesteld. Opmerkelijk genoeg is het pas 10 maanden later, nl. op 14 november 2018, dat u besloot om op basis van dit element een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit is wel zeer laattijdig in vergelijking met de timing van de klacht, gelet op het gewicht dat u hieraan geeft (Verklaring volgend DVZ, dd. 24 november 2018, vraag 15). Bovendien is het wel heel frappant dat u in 2018, nl. 11 jaar (!) nadat u een huwelijk met voormelde Z.(...) weigerde, plots ervan zou worden beschuldigd haar te hebben onteerd en ontmaagd. Niet in het minst omdat u zelf de persoon was die een relatie en huwelijk met haar totaal niet zag zitten. Waarom u dan actueel, na zovele

jaren, plots in verband zou worden gebracht met haar 'ontmaagding', is totaal onduidelijk maar daarenboven ook hoogst ongeloofwaardig.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat, wat er ook gebeurt, uw broer u nog steeds terwille is en u op de hoogte houdt van wat er gaande is in uw thuisland. Volgens u hebben jullie maandelijks een tweetal keer contact met elkaar. Hieruit kan evenmin worden afgeleid dat u door uw familie in Irak - om welke reden ook - zou zijn verstoten. Uw broer zou overigens ook diegene zijn geweest die u de nodige stukken heeft verschaft en heeft opgestuurd naar België (Verklaring volgend DVZ, dd. 24 november 2018, vragen 17 en 20).

Om uw actuele vrees te staven heeft u verschillende stukken neergelegd: een proces-verbaal (PV) van de politie van Babel dd. 25 januari 2018, een uittreksel van een gerechtelijk vonnis dd. 30 mei 2018, en twee krantenuittreksels waarin het vonnis dat ten aanzien van u werd uitgesproken, werd gepubliceerd. Allereerst is het niet aannemelijk dat u ten aanzien van de DVZ niet in staat bent de inhoud van de documenten in detail toe te lichten. Zo kan u aangaande het PV van de politie van Babel enkel zeggen dat u ervan wordt beticht slecht te hebben gesproken over Z.(...) en met haar seksuele betrekkingen te hebben gehad. U voegt er letterlijk aan toe dat "u niet kan zeggen wat er allemaal staat, dat u niet weet wat er allemaal instaat" (Verklaring volgend DVZ, dd. 24 november 2018, vraag 17). Voor iemand die op basis van deze documenten en nieuwe asielverzoek indient, kan niet worden aanvaard dat deze persoon zich niet tot in de details zou hebben vergewist van de exacte inhoud van de door hem ontvangen stukken. Wat de juiste inhoud van het gerechtelijk stuk en het PV betreft, is het opmerkelijk dat erin tevens wordt vermeld dat u laster heeft gesproken over Z.(...) op sociale media en dat u uw verlovings met haar heeft verbroken. Nergens in uw relaas is ooit sprake geweest van een verlovings met Z.(...), integendeel, u stelt zelfs in het actuele verslag van de DVZ dat u haar nooit fysiek heeft ontmoet (Verklaring volgend DVZ, dd. 24 november 2018, vraag 17). Vervolgens dient ook te worden onderstreept dat u van betreffende documenten enkel kleurenkopieën neerlegt en geen originele stukken waardoor de herkomst en authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan. Gezien het makkelijk te manipuleren karakter van (kleuren)kopieën is de bewijswaarde ervan überhaupt gering. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat Iraakse stukken, ook gerechtelijke stukken, makkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, verkrijgbaar zijn. Hun bewijswaarde is daarom sowieso beperkt. Deze opmerking geldt evenzeer voor de krantenknipsels, dd. 16 oktober 2018, die u (in originele vorm) heeft neergelegd. U toont geenszins aan dat deze krantenartikels op u van toepassing zijn. De enveloppe en verzendingsbewijs tonen hooguit aan dat u post ontving vanuit Irak, niets meer en niets minder.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen

en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het recht van verdediging en het recht op een tegensprekelijk debat en tenslotte van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur.

Verzoeker betwist na een theoretische uiteenzetting de motieven van de beslissing en beklaagt zich over het feit dat hij niet werd onderworpen aan een bijkomend persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Hij wijst op de nieuwe stukken die hij heeft neergelegd en is van oordeel dat de commissaris-generaal hieraan onterecht geen bewijswaarde toekent, louter omdat de eerdere verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig werden bevonden.

Naar aanleiding van het argument dat het indienen van zijn tweede verzoek om internationale bescherming laattijdig was, namelijk tien maanden nadat de klacht tegen hem, die hij neerlegt, werd uitgevaardigd, meent verzoeker dat dit te wijten is aan het feit dat hij maar eind juni 2018 in kennis gesteld werd van het arrest van de Raad en pas daarna overwoog om terug te keren. Door die geplande terugkeer zou hij opnieuw contact opgenomen hebben met zijn broer, die hem dan pas in kennis stelde van de klacht, wat volgens hem verklaart waarom hij die niet eerder kon aanbrengen. Verzoeker benadrukt dat hij stukken bijbrengt, niet enkel een proces-verbaal, maar tevens een vonnis en krantenartikelen.

Vervolgens stipt verzoeker aan dat de verstoting niet inhoudt dat zijn broer nooit opnieuw contact met hem zou kunnen hebben. Verzoeker oppert dat hij, indien hij geen contact heeft gehad met zijn broer, hij bij aankomst in Irak gedood zou worden.

Met betrekking tot de inconsistenties die de commissaris-generaal heeft vastgesteld tussen de inhoud van het voorgelegde PV en zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, betwist verzoeker enige ongerijmdheid en stelt hij dat hij de inhoud van de klacht wel correct heeft vermeld, waartoe hij verwijst naar vragen 17 en 18 van zijn verklaringen. Verzoeker bevestigt dat hij Z. nooit fysiek heeft ontmoet en onschuldig is, waardoor hij niet begrijpt waarom er een klacht werd ingediend, maar dat hij als ex-verloofde wordt beticht van ontmaagding waardoor het risico wel degelijk aanwezig is. Naar aanleiding van zijn verklaring dat hij niet wist wat er allemaal in het PV staat, stelt verzoeker dat hij een samenvatting heeft gegeven van de belangrijkste gegevens. Verzoeker stelt vast dat er niets in het PV stond dat hij niet zelf heeft gezegd, zodat niet kan worden begrepen waarom zijn verklaringen onvoldoende zouden zijn.

Verzoeker betwist tenslotte de stelling van de commissaris-generaal dat er geen elementen zijn die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c), van de vreemdelingenwet bij

terugkeer naar Irak. Hij verwijt de commissaris-generaal dat deze zich in zijn bestreden beslissing steunt op informatie die niet langer actueel is: de beslissing werd genomen op 9 oktober 2019, maar de informatie had betrekking op gebeurtenissen voor de periode 2017 en 2019. Verzoeker wijst erop dat de situatie zeer onstabiel is en *“nog verslechterd zal zijn mede omwille van de recente inval van Turkije in Syrië”*. Daarna citeert verzoeker in zijn verzoekschrift uit de reisadviezen voor Irak van de Nederlandse en Belgische overheden en uit een krantenartikel van de Nederlandse krant ‘NRC’ van 5 oktober 2019, waarin gewag gemaakt wordt van betogingen in Bagdad waarbij door overheidsrepressie doden en gewonden vielen. Deze informatie zou recenter zijn dan de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert en algemeen bekend zijn, maar wordt toch door het CGVS op geen enkele manier betrokken in zijn beslissing, zo merkt verzoeker op.

2.2. Nieuwe elementen

In een aanvullende nota van 5 februari 2020 voegt de commissaris-generaal de verwijzing toe naar de *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019, naar de *“EASO Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019 en naar de *“EASO COI Report Iraq - Security situation”* van maart 2019 (Aanvullende nota CGVS).

2.3. Beoordeling

2.3.1. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoekers actuele verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn initiële verzoek om internationale bescherming had uiteengezet, met name zijn huwelijk met een soennitische partner en zijn weigering om te huwen met de persoon die door zijn vader en zijn stam werden uitgekozen. Het eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, zo wordt in de beslissing gesteld, waarbij de motieven van de weigeringsbeslissing worden weergegeven. De commissaris-generaal stipt aan dat zijn bevindingen werden bevestigd in het arrest van de Raad van 27 juni 2018, waardoor deze vaststellingen kracht van gewijsde hebben.

De commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker in zijn tweede verzoek om internationale bescherming louter bijkomende verklaringen aanhaalt die in het verlengde liggen van zijn ongeloofwaardig relaas. Naar aanleiding van de klacht wegens de ontmaagding van Z. en haar verdwijning merkt de commissaris-generaal op dat de klacht zou dateren van 25 januari 2018 terwijl verzoeker pas 10 maanden later een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende. Bovendien merkt de commissaris-generaal op dat het frappant is dat verzoeker in 2018, 11 jaar nadat hij het huwelijk met Z. weigerde, plots beschuldigd wordt van haar te hebben onteerd. Aangezien verzoeker zelf het huwelijk had geweigerd, komt dit luidens de bestreden beslissing hoogst ongeloofwaardig over.

Aangezien verzoeker nog intensieve contacten onderhoud met zijn broer die hem de nodige documenten verschaft, merkt de commissaris-generaal op dat hieruit niet kan worden afgeleid dat hij door zijn familie zou zijn verstoten.

Met betrekking tot de neergelegde stukken wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker niet bij machte is de inhoud van het PV naar behoren toe te lichten. Bovendien spoort de inhoud van het PV niet met verzoekers eerdere verklaringen omdat hierin sprake is van een verbroken verloving en wordt gemeld dat aan documenten (kleurenkopieën) uit Irak slechts beperkte bewijswaarde wordt toegekend.

In de beslissing wordt geconcludeerd dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Betreffende de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter op basis van zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Volgens de commissaris-generaal heeft verzoeker evenmin het bewijs geleverd dat er redenen zijn die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden die aanleiding zouden geven tot een verhoogd risico op slachtofferschap van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

2.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden. De Raad merkt bovendien op dat het voorwerp van onderhavig beroep geen verwijderingsmaatregel is. In de beslissing wordt een tweede verzoek om internationale bescherming onontvankelijk verklaard. Deze beslissing heeft geen onmiddellijke weerslag op de actuele verblijfssituatie van verzoeker en houdt geen vertrekverplichting in. Verzoeker kan bijgevolg de schending van artikel 3 van het EVRM niet op dienstige wijze aanvoeren tegen de thans bestreden beslissing. Indien effectief een verwijderingsmaatregel zou worden opgelegd, los van de vraag of deze gepaard gaat met een gedwongen tenuitvoerlegging, kan verzoeker deze alsnog aanvechten met de rechtsmiddelen waarover hij beschikt (cf. RvS 13 januari 2016, nr. X).

Het middel is evenmin ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Deze wet houdt in dat het bestuur aan de betrokkene inzage in zijn dossier moet bieden. Verzoeker toont niet aan hoe dit principe in zijn geval geschonden zou zijn geweest.

2.3.3. Voor zover verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de commissaris-generaal een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. X van; RvS 12 september 2001, nr. X), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X).

2.3.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. X). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. X).

2.3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. (...)"

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of

wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming op 24 november 2018 werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken (AD 2de verzoek, stuk 9, Verklaring volgend verzoek, 24 november 2018). Verzoeker verklaarde dat hij na het weigeringsarrest van de Raad contact opnam met zijn broer die hem vertelde dat er op 25 januari 2018 een klacht tegen hem werd neergelegd door de broer van zijn vroegere 'verloofde' Z. omdat zij bij uithuwelijking geen maagd meer bleek te zijn (*Ibid.*, motieven). Verzoeker voegde 3 nieuwe stukken toe, het proces-verbaal van de politie, een gerechtelijk document (vonnis) en 2 krantenartikels (AD 2de verzoek, stuk 6, Documenten). Verzoeker verklaarde dat het gaat om een proces-verbaal van 25 januari 2018 waarbij vermeld wordt dat verzoeker op sociale media slecht zou hebben gesproken over Z., maar dat hij voor het overige niet kan zeggen wat er allemaal in staat (AD 2de verzoek, stuk 9, Verklaring volgend verzoek, 24 november 2018, motieven). Het vonnis zou volgens verzoeker dateren van 30 mei 2018 en beschuldigt hem ervan seks te hebben gehad met Z. E. N. en de krantenartikels zouden een uittreksel uit het vonnis bevatten (*Ibid.*). Verzoeker vreest gedood te worden door de broer van Z. en stelt bij aankomst op de luchthaven opgepakt te worden omdat er een klacht werd ingediend (*Ibid.*).

2.3.8. Verzoeker toont niet aan dat er een verplichting zou bestaan om bij het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming steeds een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal te organiseren. Verzoeker ontkende trouwens bij het afleggen van zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij nog iets toe te voegen had (AD 2de verzoek, stuk 9, Verklaring volgend verzoek, 24 november 2018, motieven) en brengt ook in het kader van zijn verzoekschrift geen nuttige informatie aan die betrekking heeft op zijn asielmotieven, zodat verzoeker elk belang ontbeert bij zijn kritiek.

2.3.9. Verzoeker is het oneens met de overweging van de commissaris-generaal dat zijn tweede verzoek om internationale bescherming laattijdig werd ingediend.

De Raad stelt vast dat de beweerde strafklacht tegen verzoeker wegens onttering van de dochter van de sjeik dateerde van 25 januari 2018 en het vonnis van 13 mei 2018 (AD 2de verzoek, stuk 6, Documenten, vertaling CGVS). Aangezien de beroepsprocedure inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming slechts op 27 juni 2018 werd afgesloten, kan niet worden ingezien waarom verzoeker deze gegevens slechts op 14 november 2018 voor het eerst kon aanbrengen. Het komt aan verzoeker toe concreet aannemelijk te maken waarom hij de klacht en het vonnis niet eerder kon toevoegen als een nieuw gegeven gedurende de beroepsprocedure voor de Raad tegen de weigeringsbeslissing in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

In zijn middel stelt verzoeker dat hij na het weigeringsarrest van de Raad overwoog om terug te keren en contact had opgenomen met zijn broer die hem in kennis stelde van de klacht. De Raad merkt echter op dat verzoeker verklaarde ongeveer 2 keer per maand contact te onderhouden met zijn broer via 'WhatsApp' die hem op de hoogte houdt van de situatie in Irak en wil weten hoe het met hem gaat (AD 2de verzoek, stuk 9, Verklaring volgend verzoek, 24 november 2018, motieven), waardoor het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoeker de informatie betreffende de klacht en het vonnis niet eerder had kunnen aanbrengen, hetgeen afbreuk doet aan het nieuwe karakter van de aangevoerde elementen.

2.3.10. Terloops dient te worden opgemerkt dat de frequente contacten die verzoeker heeft met zijn broer in Irak en diens bijstand bij het bekomen van informatie en documenten haaks staat op de door verzoeker voorgehouden verstoting door zijn stam. In het arrest van 27 juni 2018 wordt immers gesteld dat "(d)e verstoting door zijn familie had volgens de verklaringen van verzoeker tot gevolg dat hij alle contact met zijn familie verbrak (AD, stuk 10, gehoorverslag CGVS I, 14 februari 2017, p. 7)". In zijn middel tracht verzoeker de gevolgen van deze verstoting te minimaliseren hetgeen de ongeloofwaardigheid ervan

versterkt. Het is immers volstrekt onaannemelijk dat verzoeker meer dan een decennium na zijn verstoting door de stam nog steeds nauwe contacten zou onderhouden met zijn broer en dat deze broer hem bijstand zou verlenen vanuit Irak.

2.3.11. Verzoeker slaagt er voorts niet in de pertinente overweging van de commissaris-generaal te ontkrachten dat de elementen, die verzoeker bij zijn tweede verzoek om internationale bescherming aanbrengt, betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn initiële verzoek om internationale bescherming had uitgezet, met name de problemen omwille van zijn huwelijk met een soennitische én het weigeren van een huwelijk met een persoon die door zijn vader en zijn stam werden uitgekozen. Zoals hierboven reeds werd verduidelijkt in het kader van de parlementaire voorbereidingen van de wet van 8 mei 2013, kunnen elementen die de voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, niet als *“nieuwe elementen of feiten”* in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden beschouwd. Vermits de ongeloofwaardigheid van verzoekers eerste asielrelaas is komen vast te staan (zie RvV 27 juni 2018, nr. X), is de Raad niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot het vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement, waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegd.

2.3.12. Met betrekking tot de neergelegde stukken treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij in zijn beslissing overweegt dat deze enkel kleurenkopieën betreffen waardoor de herkomst en authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan en de bewijswaarde gering is. Tevens blijkt uit de landeninformatie dat alle documenten uit Irak, ook gerechtelijke stukken, makkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, verkrijgbaar zijn (AD 2de verzoek, stuk 7, Landeninformatie, Irak: Corruptie en documentfraude, 12 juli 2019).

Daarenboven is het uiterst opmerkelijk dat verzoeker weinig details kan verschaffen over de inhoud van de klacht die hij zelf heeft neergelegd en hierbij het volgende verklaarde: *“Ik heb mijn zoon verloren, ik kan u niet zeggen wat er allemaal staat. Ik weet niet wat er allemaal staat.”* (AD 2de verzoek, stuk 9, Verklaring volgend verzoek, 24 november 2018, motieven). Verzoeker stelt dat er staat dat hij slecht gepraat heeft over Z. op sociale media en facebook en dat hij seks met haar zou hebben gehad. Verzoeker blijkt niet precies op de hoogte dat in het proces-verbaal wordt gesteld dat hij een punt zou hebben gezet achter zijn relatie met Z. en de verlovings zou hebben verbroken, en verdacht wordt van aanranding van de eerbaarheid en laster op sociale media (AD 2de verzoek, stuk 6, Documenten, vertaling CGVS). Het is uiterst bevreemdend dat in het proces-verbaal wordt gesteld dat hij verloofd was en de relatie zou hebben verbroken, terwijl hij in zijn middel beweert dat hij Z. nooit fysiek heeft ontmoet. In elk geval bleek verzoeker bij het afleggen van zijn verklaringen niet op de hoogte van deze opmerkelijke elementen. Uit wat voorafgaat blijkt dat de authenticiteit van de voorgehouden nieuwe elementen kennelijk twijfelachtig is.

2.3.13. Met in achtneming van de voorgaande motivering bevestigt de Raad de conclusie van de commissaris-generaal, namelijk dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking komt.

2.3.14. Betreffende de vraag of er nieuwe elementen voorhanden zijn in het licht van een eventueel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2 c), van de vreemdelingenwet, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt, niet langer actueel zou zijn om een beoordeling te maken in functie van voormeld wetsartikel.

Verzoeker verduidelijkt vooreerst niet welke impact de recente inval van Turkije in Syrië heeft op de veiligheidssituatie in Bagdad, aangezien Bagdad relatief ver verwijderd is van de Turks-Syrische grensstreek. Ook de reisadviezen van het Belgische en Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken hebben geen betrekking heeft op verzoekers concrete situatie, doch zijn slechts bedoeld om een

algemene situatieschets te geven voor reislustige Belgen en Nederlanders die Irak zouden willen bezoeken (cf. RvS 25 september 2007, nr. X). Deze adviezen kunnen dus geenszins worden gehanteerd om het risico van onderdanen van het bewuste land in te schatten.

Uit de informatie van 'NRC' die verzoeker overmaakt, blijkt dat er inderdaad hevige demonstraties plaatsgrepen in het najaar van 2019, waarbij door overheidsrepressie doden en gewonden vielen, maar deze feitelijkheden maken eerder een vorm van gericht geweld uit tegen betogers, die een risico kunnen inhouden in de zin van het Vluchtelingenverdrag of artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet, maar dit geweld kan niet worden gekwalificeerd als 'willekeurig oorlogsgeweld' in de zin van artikel 48/4 § 2, c), van de vreemdelingenwet.

In de aanvullende nota (Aanvullende nota CGVS) wordt op basis van de meest recente landeninformatie, waaronder de "*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*" van mei 2019, de "*EASO Country Guidance note: Iraq*" van juni 2019 en het "*EASO COI Report Iraq - Security situation*" van maart 2019, geconcludeerd dat er in Bagdad actueel voor burgers geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. De Raad treedt deze conclusie van de commissaris-generaal bij en maakt deze tot de zijne.

2.3.15. Er werd geen schending van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het door verzoeker aangevoerde enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3.16. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen om de specifieke redenen, zoals voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3°, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN